

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. N.**, narozen „X“,
bytem P. P. 1316, J.,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2019, č. j. „X“,

takto:

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20. 3. 2019, č. j. „X“, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 063 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2019, č. j. „X“, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odboru dopravních a správních činností, (dále jen „magistrát“) ze dne 1. 8. 2018, č. j. „X“. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a v souladu s § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona mu uložil pokutu ve výši 4 000 Kč; současně magistrát podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Předmětného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 12. 5. 2018 v čase 8:15 hodin při řízení vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“, na silnici č. III/00732 v ulici Mostecká poblíž Aquasvětu ve směru do centra Chomutova z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 20 km/h, když vozidlu, které řídil, byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 73 km/h, s přihlédnutím k možné odchylce rychloměru ± 3 km/h při rychlostech nepřesahujících 100 km/h činila rychlost vozidla nejméně 70 km/h. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil rovněž rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že úřední záznam nemůže být jediným podkladem pro zjištění skutkového stavu v přestupkovém řízení, obzvláště v případě, kdy lze provést důkaz výsledkem svědků. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, z jehož závěrů mj. vyplývá, že úřední záznam v přestupkovém řízení slouží pouze jako podklad pro úvahu, zda má být osoba podávající vysvětlení vyslechnuta jako svědek. Vytkl žalovanému konstatování, že nebylo třeba vyslechnout zasahující policisty, když správní spis obsahuje dostatek podkladů prokazujících jeho protiprávní jednání, aniž by zmíněné podklady upřesnil.
3. Dále žalobce namítal, že při měření rychlosti nebyl dodržen návod k obsluze použitého rychloměru RAMER 10C, což mělo za následek vyšší naměřenou rychlost vozidla, než byla ta skutečná. Popsal mechanismus fungování daného rychloměru včetně tzv. Dopplerova jevu a zdůraznil, že pro správné změření rychlosti je zapotřebí, aby přijímač rychloměru zachytil signál, jenž se odrazil přímo od měřeného vozidla, a nikoli např. od vozovky. K takové situaci došlo v projednávané věci, když v okamžiku měření rychlosti byl rychloměr skloněn vůči rovině vozovky o zhruba 9,5°, jak plyne z výstupu rychloměru. Další chybou měření, jež měla za následek naměření vyšší než skutečné rychlosti, bylo nedodržení výrobcem stanoveného úhlu měření 22° (úhel mezi podélnou osou vozovky a osou měřicího paprsku rychloměru), který podle trigonometrických výpočtů žalobce založených na údajích z fotografického výstupu rychloměru činil pouze 8 až 9°. Žalobce shrnul, že rychloměr byl tedy policisty ustaven v rozporu s návodem k jeho obsluze. Taktéž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 9. 2018, č. j. 42 A 2/2016-39, na který upozornil již v odvolání, a podotkl, že na to žalovaný reagoval pouze nezděrovaným a věcně nesprávným konstatováním, že došlo-li by k manipulaci s rychloměrem nebo k chybě měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, nýbrž by ke změření rychlosti nedošlo vůbec a rychloměr by signalizoval chybu.
4. Závěrem žalobce konstatoval, že má za neúčelné, aby se soud zabýval otázkou naplnění materiální stránky skutkové podstaty dotčeného přestupku, jelikož nebylo v řízení před správními orgány prokázáno, že dotčená skutková podstata přestupku byla naplněna po stránce formální. Všechny výše uvedené námitky vznesl žalobce již v odvolacím řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření popsal průběh správního řízení a uvedl, že hodnocení důkazů v přestupkovém řízení je založeno na zásadě volného hodnocení důkazů, které je třeba hodnotit samostatně i ve vzájemných souvislostech. Dodal, že důkazy, na nichž založil své rozhodnutí, jsou výstup z rychloměru, ověřovací list k silničnímu rychloměru, fotodokumentace a videozáznam. K namítané nesprávnosti měření rychlosti zopakoval svou argumentaci z napadeného rozhodnutí, že došlo-li by k manipulaci s rychloměrem nebo k chybě měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, nýbrž by ke změření rychlosti Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nedošlo vůbec a rychloměr by signalizoval chybu. Prohlásil, že formální stránka přestupku, tedy, že jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v zákoně o silničním provozu výslovně za přestupek označeno, byla v tomto případě naplněna. Uvedl, že v daném případě neshledal žádnou skutečnost, která by jej vedla k závěru, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, když žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 20 km/h, což s přihlédnutím k místu překročení rychlosti nelze považovat za nevýznamné. Podotkl, že zavinění žalobce bylo v daném případě naplněno a zákonem chráněným zájmem je to, aby řidiči dodržovali pravidla silničního provozu stanovená zákonem o silničním provozu, na což dozírají hlídky Policie České republiky. Závěrem navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Správní spis

6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Magistrát obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Dopravního inspektorátu Chomutov, dne 17. 5. 2018 oznámení přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 12. 5. 2018 v čase 8:15 na silnici č. III/00732 v Chomutově v Mostecké ulici poblíž Aquasvětu, ve směru jízdy do centra Chomutova, tím, že s vozidlem tovární značky BMW 535i, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, když mu byla naměřena rychloměrem RAMER 10C rychlost 73 km/h, po odečtu odchylky tedy 70 km/h. Spolu s oznámením o přestupku žalobce byl poskytnut i úřední záznam ze dne 13. 5. 2018, jenž obsahoval obdobné údaje jako oznámení, dále výstup z rychloměru RAMER 10C výrobní číslo 15/0200, ověřovací list č. 181/17 k tomuto rychloměru, osvědčení č. 283/18-1 o proškolení zasahujícího policisty k manipulaci s rychloměrem RAMER 10C, výpis z evidenční karty řidiče žalobce, fotografie vozidla z místa přestupku a CD s videozáznamem a fotografiemi.
7. Dále soud zjistil, že následně byl žalobce předvolán k podání vysvětlení, jež odepřel podat, načež bylo žalobci dne 17. 7. 2018 doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání. Dne 24. 7. 2018 nahlédl žalobce do správního spisu a byla mu vyhotovena jeho kopie spolu s CD. Dne 1. 8. 2018 se konalo ústní jednání, jehož se žalobce, ač byl řádně předvolán, nezúčastnil. Následně dne 1. 8. 2018 vydal magistrát své rozhodnutí ze dne 1. 8. 2018, proti němuž podal žalobce dne 25. 10. 2018 blanketní odvolání, které na výzvu doplnil podáním ze dne 12. 11. 2018, v němž mimo jiné namítal, že bylo rozhodnuto pouze na základě úředních záznamů, aniž by byli vyslechnuti zasahující policisté, dále namítal nesprávný způsob měření rychloměrem a nenaplnění materiálního znaku přestupku. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 20. 3. 2019, jež nabylo právní moci dne 29. 3. 2019.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Soud ponejprv k námitce žalobce poznamenává, že jediným podkladem pro vydání rozhodnutí magistrátu a napadeného rozhodnutí nebyl úřední záznam, jak tvrdil žalobce. Podkladem pro vydání výše uvedených rozhodnutí, jak plyne z obsahu správního spisu a z výčtu podkladů pro rozhodnutí na straně 2 napadeného rozhodnutí, byl zejména úřední záznam ze dne 13. 5. 2018, grafický výstup z rychloměru, ověřovací list č. 181/17 k použitému rychloměru, osvědčení č. 283/18-1 o proškolení zasahujícího policisty k manipulaci s použitým rychloměrem, výpis z evidenční karty řidiče žalobce, fotografie vozidla z místa přestupku a CD s videozáznamem a fotografiemi. Soud proto shledal, že úřední záznam nebyl jediným podkladem pro vydání rozhodnutí, avšak ani výše uvedené podklady ve svém souhrnu – jak soud vysvětlí níže – nebyly pro zjištění skutkového stavu tak, jak jej konstatoval žalovaný, dostačující.
12. Dále soud podotýká, že správní řízení, a obzvláště pak řízení v oblasti správního trestání (přestupkové řízení) je ovládáno zásadou, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní řízení ve věcech správního trestání je ovládáno zásadou vyhledávací (vyšetřovací), kdy podklady pro rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán. Zejména v řízeních zahajovaných z úřední povinnosti (přestupkových řízeních) je na správním orgánu, aby se v rámci řízení vypořádal se všemi důkazy, které je nutno provést ke zjištění stavu věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti, a to i takové důkazy, které svědčí ve prospěch účastníka řízení. S ohledem na charakter přestupkového řízení bylo na správních orgánech, aby ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zjistily stav věci bez důvodných pochybností a za tím účelem řádně provedly dostatečné dokazování.
13. Za situace, kdy žalobce namítal chybně provedené měření, bylo povinností žalovaného odstranit pochybnosti o vině žalobce a provést důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení, případně si vyžádat odborné stanovisko výrobce měřicího zařízení a podle potřeby vyslechnout policisty provádějící měření. Tento závěr má oporu i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. v jeho rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, dostupném na www.nssoud.cz.
14. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60, dostupném na www.nssoud.cz, „[s] námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěšovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: ‚Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.‘ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o ‚známost z úřední činnosti‘, a označil je za ‚správné‘, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicího přístroje fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, že čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku).“ Z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, případně ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, dostupné na www.nssoud.cz), jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti, a navrhně například provedení čtení návodu k obsluze, nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt například tím, že správním orgánem nepřísluší přezkum postupu policistů.

15. V právě projednávaném případě žalobce navrhl zdokumentování podmínek měření, neboť měření bylo podle jeho názoru provedeno v rozporu s postupem uvedeným v návodu k obsluze rychloměru. Pro podporu svého závěru žalobce uvedl zcela konkrétní tvrzení s odkazem na konkrétní výpočet, a to již v doplnění odvolání: „*Po zvětšení fotografie ze záznamu o přestupku má vozidlo BMW na fotografii šířku 316 pixelů k délce 131 pixelů. Poměr délky k šířce je tedy na obrázku roven cca 0,414 (zvětšení nebraje při určení poměru délky k šířce jinou roli, než dosažení vyšší přesnosti výpočtu). Skutečná délka vozidla je 4775 cm, šířka pak 1800 cm (Bmw.cz). Poměr skutečné délky ke skutečné šířce tak činí cca 2,653. Součin obou podílů činí cca 1,098. Arkus tangens součinu obou podílů je tedy cca 0,785 rad. Vynásobíme-li tento výsledek 180 a vydělíme Ludolfovým číslem, zjistíme, že úhel měření je 45°. Úhel měření 45° neodpovídá návodu předpokládanému úhlu měření 22° (viz str. 22 návodu k obsluze), tedy měření nebylo provedeno v souladu s návodem k měřicímu zařízení, a nebyla tak splněna podmínka použití zařízení v souladu s návodem požadovaná striktně ověřovacím listem zařízení v jeho bodě 6.*“ Žalobce tedy již v doplnění odvolání argumentoval tím, že úhel, pod kterým bylo měření provedeno, neodpovídá návodem požadovaným 22°. Žalovaný však k tomu neprovedl žádné dokazování a bez bližšího zdůvodnění dospěl k názoru, že by měření rychlosti nebylo provedeno v rozporu s postupem uvedeným v návodu.
16. Soud konstatuje, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na žalovaném, aby je v dalším řízení potvrdil, nebo vyvrátil, což však neučinil. Závěry žalovaného nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovodil, že měření nebylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Žalovaný nepřistoupil k provedení dokazování předmětným návodem ani si nezajistil odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení k prokázání správnosti provedení měření rychlosti žalobcova vozidla. Soud rovněž přisvědčil žalobci v tom, že správně poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 9. 2018, č. j. 42 A 2/2016-39, který je pro tento případ naprosto příslušný. Soud proto z jeho závěrů vycházel i v projednávané věci.
17. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění dokazování. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí pro vadu řízení zrušil a současně ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
18. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 3 063 Kč. Náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu a z částky 63 Kč odpovídající poštovnému za zaslání žaloby soudu. Jiné náklady žalobce nahradit nepožadoval, ani mu podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. srpna 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)